

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přidej se!**KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE**

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

Tel: 222897443, 222897469,

Mobil: 721985447 Fax: 222897442

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

**MLADÁ
PRAVDA**Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v září 2007

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

ZÁŘÍ 2007
ČÍSLO 9
ROČNÍK 13**MLADÁ
PRAVDA****ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE****Solidaritě s
maďarskými
komunisty!****Sovětský
svaz,
„stalinismus“
a my****KSM: Rudé léto 2007**

kapitalismu - obecně - pro přechod k socialismu nezralé. Prvním a nejnaléhavějším úkolem sovětské vlády po Říjnové revoluci bylo urychleně zemi ztechničtět a zprůmyslnit, aby by byla překonáno vývojové zpoždění, pozvednuta životní úroveň a vzdělanost lidu, aby se pracujícím dostalo sociálního zabezpečení. A aby se stát stal schopným k obraně proti cizí intervencí. Toho bylo s nesmírným úsilím dosaženo, ale za obrovských obětí, přísnými opatřeními v oblasti výstavby a výchovy, při částečném odsunutí cílových představ o socialistické společnosti. Třídní boj trvá i během výstavby socialismu, zostřován vnějším ohrožením. Síla vědomí působí nejen na straně revoluce, nýbrž také na straně odporu a otevřené kontrarevoluce (Chruščov, Gorbačov). Přechod k socialismu je dlouhodobou záležitostí. Základem je odstranění ekonomických základů třídní struktury, politická jednota socialistického státního vedení, přestavba v oblasti výchovy - za spolupráce většiny lidu. To opět vyžaduje účast lidu na státní činnosti, formy demokracie od zdola nahoru, rozšíření institucí samosprávy, spolurozhodování v závodech, atd. Mnoho z toho bylo obsaženo, ale jenom částečně uskutečněno v ústavě z r. 1937.

Sovětský svaz musel při již uskutečňovaném přechodu k socialismu dohánět stupeň vývoje kapitalismu, čímž vznikaly politicko ekonomické problémy a protiklady. Chyběla ekonomická základna, vospělá dělnická třída,

zkušenost mas- vše nutné k vybudování demokratických struktur státu. Chybělo světónázorové hnutí, potřebné pro vzdělání lidu, pro osvětlu. Pro správu musel být nevyhnutně převzat byrokratický aparát. Přes to všechno bylo za vedení malé, ale obětavé komunistické strany uskutečněno radikální zrevolucionizování výrobních vztahů. Ty však mohly fungovat jen tehdy, když strana na sebe vzala administrativní a výchovné úkoly - což by při postupném, organickém vývoji měla převzít dělnická třída. Tím byl založen vznik byrokratického stranického aparátu. Za podmínek společenské a ekonomické nezralosti nebylo jiného východiska. Diktatura proletariátu mohla být dlouhou dobu jen diktaturou strany. A tímto způsobem byla v obrovském tempu a pod tlakem skutečně kolektivizace zemědělství, výstavba obrovského průmyslu, rozšíření obsáhlého systému lidové výchovy.

Na tyto podmínky rozporuplného vývoje sovětské společnosti onoho období je třeba brát zřetel při pohledu ma vývoj socialismu v SSSR a na vedoucí roli Sovětského svazu v mezinárodním komunistickém hnutí.

Fakt zatýkání, pronásledování a procesů v třicátých a čtyřicátých letech v Sovětském svazu představuje pro komunisty velký problém. Protože vedle odůvodněných případů odsouzení a poprav špiónů, kolaborantů, sabotérů a diverzantů, tedy nepřátel Sovětského svazu, došlo také k neoprávněným obviněním a rozsudkům. Socia-

listická zákonnost byla mnohokrát porušena, to je nepochybné. Ale tenkrát byla nutná veliká bdělost, neboť nejen uvnitř existovalo mnoho nepřátel; byly dobře známy i útočné plány německého fašismu. Čteme-li zprávy tehdejšího vyslance USA z doby procesů (1937-1941) (J.E.Davies, "Vyslancem v Moskvě" - autentické a důvěrné zprávy o Sovětském svazu až do října 1941), dovidáme se např. o procesu proti Bucharinovi m.j. 17.3.1938: "...Obecným míněním těch diplomatů, kteří byli pravidelně přítomni jednání bylo, že proces odhalil silný politický a nanejvýš vážný komplot, což diplomatům vysvětlilo mnohé dosud nevysvětlitelné události minulých šesti měsíců".

Soudíme-li, že Davies a Pritt (a Brecht) soudili správně o moskevských procesech, vystává nutně otázka: jestliže Chruščov a Gorbačov dodatečně v oněch procesech odsouzené prohlásili za nevinné, nedělali to proto, že s nimi sympatizovali, nebo (Chruščov) byli jejich tajnými komplici a chtěli onu v minulosti ztroskotanou věc dovést do konce? (K.Gossweiler, "Proti revizionismu", Mnichov 1997).

Hlavním argumentem "antistalinistů" jsou procesy proti někdejšími funkcionářům KSSS a represálie proti kulakům, agentům a špiónům, disidentům a sabotérům a jiným skutečným nebo domnělým nepřátelům. Velká část obviněných byla asi nevinnými oběťmi denunciantů, šplhounů atd. a nikoli oběťmi oprávněné bdělosti - zvláště po

PŘÁTELSKÉ SETKÁNÍ NA LÁZKU

V sobotu 4. srpna 2007 se členové Komunistického svazu mládeže zúčastnili XVII. přátelského setkání Čechů, Moravanů a Slováků na Látku (okres Ústí nad Orlicí). O akci informoval článek v pondělních Haló novinách, který přinášíme ve zkrácené verzi. Slunečný den a nádherný výhled do krajiny severovýchodních Čech a Moravy.

Takový rámec vytvořila příroda pro sobotní 17. přátelské setkání Čechů, Moravanů a Slováků na nejjižnější vrcholu Orlických hor, Látku. Obdivovat krásy českomoravského pomezí a současně si připomenout skutečné pravdy nedávné minulosti i žhavé přítomnosti přišlo na 2500 občanů všech generací, spolu s četnými hosty z levicových stran a hnutí.

Patřili k nim předseda ÚV KSČM a místopředseda Poslanecké sněmovny Vojtěch Filip, poslanci českého parlamentu za KSČM Zuzka Bebarová-Rujbrová, Václav Snopek, Václav Exner, Josef Šenfeld, europoslanec za KSČM Jaromír Kohlíček, tajemník kubánské am-

basády Alex Gonzáles García, početná delegace Komunistického svazu mládeže v čele s jeho předsedou Milanem Krajčou, historička a exposlankyně Jitka Gruntová a mnozí další v řadách diváků, mezi nimi i generální ředitel a.s. Futura Milan Špás.

Také letos patřil úvod programu pietní vzpomínka v podobě věnců a květín, které jednotlivé delegace položily ke zdejší-

mu památníku obětí protinacistického odboje. Po verších Jana Pilaře a Anny Kojanové v podání Hany Horské pak jménem Českého svazu bojovníků za svobodu a Klubu českého pohraničí připomněla Jitka Gruntová historická fakta o nacistické okupaci a ozbrojeném boji obyvatel proti ní v této oblasti. Zdůraznila mj., že je nezbytné čelit lžím a nestoudným požadavkům Sudetoněmeckého landsmansaftu, ale i snahám dnešní české pravice manipulovat s dějinami.

Na její slova bezprostředně navázal ve svém projevu Vojtěch Filip, když zdůraznil, že lež a překrucování minulosti se staly tou nejvládnější politikou současné vládní koalice, staly se tou nejvládnější prezentací nejen veřejnoprávních médií, ale i ostatních sdělovacích prostředků. Předseda ÚV KSČM se dále věnoval aktuálním tématům české politiky, tzn. záměru zřídít americkou vojenskou základnu s protiraketovým radarem na území ČR a snaze o prosazení tzv. reformy veřejných financí.

Po soudruhu předsedovi pozdravili účastníci Alex Gonzáles García a Jaromír Kohlíček. S výzvou udělat vše pro to, aby plány USA a ODS na zřízení radaru u nás neprošly, vystoupil

Milan Krajča. A mimochodem, KSM na Lázkou získal dalších více než 500 podpisů pod petici proti americké základně.

Je ovšem samozřejmé, že na Lázkou nezněly jen oficiální

Zajištěna byla hudba (odpoledne populární duo Eva a Vašek), soutěže, bohatá tombola na základě slosovateľných vstupenek a stánky.

„NEHCEME U NÁS MÍT AMERICKÁ VOJSKA“

Přetiskujeme rozhovor, který vyšel na stránkách Mladé levice. Věra je z Berouna. Na setkání občanů na česko-moravském pomezí na Lázkou u Lanškrouna byla členkou skupiny Komunistického svazu mládeže, která posbírala pod majestátnou rozhlednou na 500 podpisů pod petici vyjadřující nesouhlas s umístěním americké radarové základny u nás.

Co vás k vaší aktivitě přivedlo?

Rozhodně nesouhlasíme s tím, aby na českém území měli jakoukoliv funkci americké radaru a proto se aktivně věnujeme této petiční akci. Celkově se již pod petice podepsalo na 150 tisíc občanů.

Kde všude jste nabízeli podpisové archy, a jak vás lidé přijímali?

S peticemi jsme byli v Praze, na Kladně, v Českých Budějovicích, Brně, Ostravě, Jihlavě, prostě v celé České republice. Využívali jsme k tomu nejen akcí pořádaných KSČM a levice jako takovou. Také se nám stalo, že nás někteří odmítali a byli na nás i hrubí.

Zejména v Jihlavě na náměstí jsem si všiml, že mnozí s vámi i dlouze diskutují..

To je pravda. Některé pře-

svědčíme, a ač nejsou levicově orientováni, svůj popis pod petici dají. Někteří se zase snaží přesvědčovat nás, že radary u nás jsou dobrá věc pro naši bezpečnost, ale to je právě ta komunikace, kterou vítáme a myslím, že i ti, co svůj podpis proti radarům nedali, budou o tom dále přemýšlet. Byli i tací, kterým je tato záležitost úplně volná a nezajímají se o ni.

Poměrně časově i psychicky náročnou práci děláte z vlastního popudu, nebo vás někdo nutil?

To mohu říci naprosto přesně. K této činnosti nás vede vlastní přesvědčení, že děláme správnou a pro lidi této země užitečnou věc.

Určitě plánujete další podpisové akce.

V každém případě nás potkají účastníci setkání levice na Kunětické Hoře, které se koná v pátek a v sobotu 31. srpna a 1. září na Pardubicku. Budeme oslovovat lidi a žádat o jejich podpisy.

Čím argumentujete?

Nechceme u nás mít americká vojska a být pod jakoukoliv nadvládou Západu. Jsme svrchovaní, samostatný stát a nechceme sem pouštět žádná cizí vojska, která by nám dokonce

zabírala území. Pokud by to tak dopadlo, podle hlasů vojenských odborníků by to bylo příliš velké riziko. Ostatní státy by nás vedly jako potencionálního nepřítele. Lidé v této zemi rozhodně ve většině nejsou přívrženci Spojených států amerických. To si myslí jen skupina pravicových převlíkačů kabátů. Nesouhlasím s tím, jak se snaží lidi této země zapojit se do studené války!

Co říkáte masové kampani České televize ve prospěch radaru?

Je to řízená vládní kampaň a je smutné, že veřejnoprávní televize se propůjčila k tomu, že prezentuje názory předešlým ve prospěch americké základny a jen ve velmi omezené míře se někdy zmíní o odporu proti ní. Média přitom hodně ovlivňují lidi a je hodně takových, kteří považují to, co slyšeli v televizi, za pravdu. V tom je ta oblundná nehoráznost.

Navíc, podle průzkumů různých agentur jsou dvě třetiny dotazovaných lidí proti radaru.

To je právě to! Někteří lidé napřed zcela jasně byli proti umístění radarové základny u nás, ale masáže televize názor i změnil.

Jiří Černý

SOVĚTSKÝ SVAZ, „STALINISMUS“ A MY

Bohužel, v minulosti jsme se od základu a věcně problémem "stalinismu" a třicátých a čtyřicátých let nezabývali. Až po zániku Sovětského svazu a dalších socialistických zemí vnutili nám kontrarevoluce a triumfující nepřátelé, abychom se zpracováním své historie začali zabývat. Vedoucí funkcionáři mnohých stran se podřídili tomuto tlaku a osvojili si nejen dikci, nýbrž i způsob myšlení našich nepřátel.

Příčiny událostí tohoto období nebyly dosud prozkoumány objektivně a vědecky, se závazným všem podmínkám. Argumenty protivníků nebyly prohlédnuty, nýbrž emocionálním způsobem převzaty. Začalo se s ospravedlňováním, omlouváním, podbízením se, "účtováním". Mnozí soudruzi, kteří osobně výstavbu SSSR, třicátá a čtyřicátá léta v Sovětském svazu, obranu SSSR proti vnitřním a vnějším nepřátelům aktivně prožili, měli o tom mnoho poznatků. Ale protože byli stoupenci Sovětského svazu a proti nepřátelům socialismu, mlčeli. Domnívali se, že by tím prvním socialistickému státu uškodili. Myslím, že jim to dnes nelze vyčítat. Předpokládali, že v archivech bývalého Sovětského svazu je k vysvětlení všech otázek dost neuvěřitelného materiálu. Bohužel, mnoho těchto dokumentů bylo během kontrarevoluce a po ní z jakýchkoli důvodů přehráno do rukou nepřátel. Když někdo (jako například) patřil k těm, jejichž rodina byla v této době postižena, je

proň zvláště těžké tyto události objektivně posuzovat. Ale pro nás, komunisty, je právě dnes, 13 let po vítězství kontrarevoluce v SSSR a v dalších socialistických zemích, nutné, abychom o tom mluvili - ale jako komunisté, vycházejíce z historických skutečností, a nikoli tak, abychom jako antistalinisté nahrávali nepříteli. To je důležité zvláště při úvahách o programu strany. Ruská říše byla v r. 1917 uvnitř kapitalistického systému "okrajovou zemí". Existovala sice průmyslová centra, ale největší částí obyvatelstva bylo rolnictvo. Vysoké bylo procento negramotných (nevolnictví bylo zrušeno teprve v r.1861.) Zhroucení carismu bylo pro všechno

obyvatelstvo vysvobozením; slabá buržoazie tu stála oproti sice stejně slabému, ale bojovnému proletariátu. Revoluce byla vedena dělníky, ale podporována masou rolnictva, protože dělnická třída se ukázala jedine schopnou proti nepřátelskému světu zvítězit. První světovou válkou, revolucí a občanskou válkou a cizí intervencí byla výrobní základna rozvrácena. Výstavba země byla pak nesmírně ztížena hospodářskou blokádou Západu.

V době Říjnové revoluce byly ekonomické a politicko-společenské podmínky a stupeň vzdělání lidu pro přechod od feudálního absolutistického stadia

ně ani plány datující se po roce 1993.“

Ze zprávy plukovníka Jacka Hawkina, paravojenského velitele CIA v době příprav invaze v Zátocě svini vyplývá, že „paravojenský štáb studoval možnost zformovat významnější údernou sílu, než malou, plánovanou původně“.

„Uvažovalo se o tom, že po rozvinutí efektivní činnosti odboje včetně aktivních partyzánských skupin se tyto síly vylodí na Kubě. Je třeba uvést, že partyzánské oddíly v té době úspěšně operovaly v Escambrayi. Počítalo se s tím, že po celkovém rozšíření akcí (domáciho) odboje uspíší výsadek úderných jednotek všeobecné povstání a v Castrových ozbrojených složkách se rozmůže dezerte, což by mohlo značně přispět k jeho svržení“.

„Koncepte nasazení obojživelných a výsadkových sil byla projednávána na poradách speciální skupiny v průběhu listopadu a prosince 1960. Třebaže skupina nepřijala definitivní rozhodnutí o použití těchto sil, na druhé straně nic nenamítala proti jejich další přípravě k případnému nasazení. Prezident Eisenhower byl o této myšlence informován koncem listopadu onoho roku zástupcem CIA. Prezident projevil přání, aby se energicky pokračovalo ve všech již probíhajících aktivitách“.

Jak informoval Hawkins o „výsledcích programu tajných operací proti Kubě od září 1960 do dubna 1961“?

Takto:

„a. Vysazení paravojenských agentů. V cílové zemi bylo vysazeno sedmdesát vycvičených paravojenských agentů včetně 19 radistů. 17 radistů navázalo spojení s ústředím v CIA. Někteří však byli později dopadeni

nebo o své vybavení přišli.“

„b. Letecké zásobovací operace. Tyto operace nebyly úspěšné. Z 27 pokusů dosáhly kýženého výsledku pouze 4 mise. Brzy se ukázalo, že kubánští piloti pro tento typ operací nemají potřebné schopnosti. Speciální skupina odmítla dát souhlas k najmutí amerických pilotů na tyto mise, byť bylo povoleno najmout piloty pro příležitostné nasazení“.

„c. Námořní zásobovací operace. Tyto operace zaznamenaly značnou úspěšnost. Plavidla na trase Miami - Kuba dodala přes 40 t zbraní, výbušnin a vojenského materiálu a vysadila a vyzvedla velký počet infiltrovaných. Některé z dodaných zbraní byly použity k částečnému vyzbrojení 400 partyzánů operujících poměrně dlouhou dobu v Escambrayi v provincii Las Villas. Většina sabotáží spáchaných v Havaně a na jiných místech byla provedena pomocí materiálu dodaného touto cestou.“

„d. Rozvinutí partyzánské činnosti. Agentům infiltrovaným na Kubě se podařilo vybudovat rozsáhlou ilegální organizaci s púsobností od Havany až po ostatní provincie. Avšak pouze v Escambrayi byly partyzánské akce skutečně efektivní. Odhaduje se, že zde 600 až 1000 špatně vyzbrojených partyzánů organizovaných ve skupinách o 50 – 200 mužích úspěšně operovali déle než 6 měsíců. Koordinátor akcí v Escambrayi vycvičený CIA vstoupil na Kubu ilegálně a podařilo se mu dostat do oblasti, kde působila guerilla, avšak bezprostředně nato byl zajat a rychle popraven. Další malé partyzánské skupiny operovaly příležitostně v provinciích Pinar del Río a Oriente, avšak nezaznamenaly významné

úspěchy. Agenti informovali, že ve všech provinciích je velký počet mužů bez výzbroje, avšak pokud by měli zbraně, byli by ochotni se zapojit do partyzánských akcí.“

„e. Sabotáže

(1) V období od října 1960 do 15. dubna 1961 probíhaly sabotážní akce takto:

(a) Při 800 požárech bylo zničeno cca 300 000 t cukrové třtiny.

(b) Bylo založeno dalších cca 150 požárů, mimo jiné 42 tabákových skladišť, 2 papíren, 1 rafinerie cukru, 2 mlékáren, 4 skladišť a 21 domů komunistů.

(c) Bylo provedeno kolem 110 útoků dynamitem na kanceláře komunistické strany, elektrárnu v Havaně, 2 skladiště, vlakové nádraží, autobusové nádraží, ubytovny milicí a železniční trati ad.

(d) V provincii Havana bylo položeno na 200 náloží.

(e) Bylo vykořeleno 6 vlaků, zničena 1 stanice a mikrovlnné kabely a velké množství elektrických transformátorů.

(f) Komando provedlo překvapivý útok z moře na Santiagu a cca na týden vyřadilo z provozu rafinerii.

Potud Hawkinsovy informace. Každý pochopí, že 200 bomb v hlavní provincii rozvojové země, která žila z monokulturně pěstované třtiny, poloctocké práce a kvót na cukr, jehož byla téměř dvě století bezpečným dodavatelem, a jejíž půda a cukrovary s největší produkcí byly majetkem velkých amerických podniků, bylo brutálním činem tyranie proti kubánskému lidu. K tomu je třeba připočítat ostatní spáchané činy.

Více už nefeknu. Pro dnešek to stačí.

Fidel Castro Ruz, 7. července 2007, 15.00 hod.

XVII. SETKÁNÍ ČECHŮ A SLOVÁKŮ V TVRDNICÍCH

V sobotu 18. srpna 2007 se konalo v areálu národopisného amfiteátru v obci Tvrdonice v okrese Břeclav již XVII. přátelské setkání Čechů a Slováků na pomezí obou států. Krytému pódiu, na kterém se střídaly projevy (za Komunistický svaz mládeže promluvil jeho místopředsedkyně Veronika Sýkorová) s hudební produkcí a vystoupeními mažorettek, vévodilo heslo „Naše národy hranice nerozdelia“, s českou (dříve československou...) vlajkou na levé a slovenskou na pravé straně. Na dva a půl tisíce účastníků akce si kromě shlédnutí programu a stánků (mezi nimiž samozřejmě nechyběl stánek Komunistického svazu mládeže s množstvím informačních a propagačních materiálů) připomnělo 63. výročí Slovenského národního povstání.

Na náměstí v blízkosti areálu došlo k položení květin a věnců k památníku padlých sově-

ských vojáků. Vzhledem k nedoručení termínu pietního aktu se jej však velká část účastníků akce včetně většiny mladých nemohla zúčastnit – když měl být v poledne zahájen, bylo už po všem. Organizátoři zřejmě

tak pospíchali na oběd, že i Pochod padlých revolucionářů ukončili v půli taktu. Reprodukovaná hudba byla na akci vůbec svérázná – místo československé hymny se hrála česká a po ní (po dvojnásobné mezeře než byla v československé hymně) slovenská – natruc heslu nad pódiem a natruc tomu, že na prostá většina publika (z České republiky) druhou sloku slovenské hymny nezná a nemůže zpívat, ani kdyby její zpívání uznávala. Korunu všemu pak nasadila Internacionála jen o jedné sloce.

Akci přálo počasí a členové Komunistického svazu mládeže se na ní setkali nejen se svými soudruhy a soudružkami z jiných částí republiky, ale i se členy bratrského slovenského Socialistického zväzu mladých, německé komunistické platformy Die Linke a Německé komunistické strany.

Leopold Vejr

„NE RADARU USA“, ZNĚLO BRNEM

Pochod Brnem za vyhlášení referenda a proti výstavbě americké vojenské základny v ČR uspořádala v úterý brněnská pobočka iniciativy Ne základnám. Akci provázely občas vášnivé výměny názorů mezi občany a jejich srovnávání minulosti naší země se současností. Antikomunisté s policií se snažili taky zabránit, aby členové Komunistického svazu mládeže měli při projevech a pochodu své vlajky a transparenty. Mluvčí iniciativy Ne základnám Mario Matěj řekl: Jako občané ČR máme právo na referendum, což je nástroj demokratického státu.

U nás stále chybí část plnohodnotných demokratických zákonů. Zdůrazňujeme, že přítomnost cizích vojáků v ČR proti vůli národa je v podstatě okupace bez ohledu na to, jestli s tím naše vláda souhlasí. Zastupitelé, poslanci, senátoři mají respektovat vůli národa - s umístěním radaru souhlasí dle výzkumu jen šest procent obyvatel -, což vyplývá z Ústavy ČR, avšak tu

zřejmě ani nezají.

Podle Matěje radar nepřinese Čechům nic pozitivního, informace na jeho obhajobu jsou jen propagandou. Připomněl také slova prezidenta Bushe: Pokud si myslíte, že radar bude chránit vás, tak se pletete. To je národní obranný systém USA. Jak dále

řekl Matěj, boj o radar ukazuje, jak velký vliv má cizí stát na české vnitropolitické záležitosti, nakolik může rozhodnout proti vůli jeho národa, když si může u nás instalovat své vojenské zařízení. Lidi velmi trápí, že vláda nechce, aby o tom rozhodli sami.

Brněnská skupina hnutí Ne základnám nasbírala na petiční archy za referendum 15 tisíc podpisů, v celé ČR je to na 70 tisíc podpisů.

Člen brněnského Komunistického svazu mládeže Pro Brno David Pazdera vyjádřil velkou podporu mladých komunistů této iniciativě, které je KSM členem. Mrzí je však, že někteří členové chtějí hnutí rozštěpit na dvě - na nekomunistické a komunistické, vyloučením KSM. To přesto, že mladá levice patří k nejaktivnějším uskupením hnutí. Mladí komunisté nasbírali na svých petičních arších Ne základnám už přes 130 tisíc podpisů občanů ČR.

Podle Haló novin

Evidentně jsem věc uvedl na pravou míru, protože v memorandu hned nato uvádí:

„...že všechny země Ameriky a světa usilují o získání kapitálu, ale do země, u níž by existovaly značné obavy, že by mohla uplatňovat politiku diskriminující soukromé podnikání, by peníze nešly“.

„Opět nemyslím, že bych v tomto bodu dosáhl něčeho podstatného“.

„Velmi taktně jsem se pokusil Castrovi naznačit, že Muňoz Marín odvedl v Portoriku vynikající práci v oblasti získávání soukromého kapitálu a celkově zvyšování životní úrovně tamního lidu a že Castro by mohl velmi snadno vyslat do Portorika jednoho ze svých hlavních poradců pro ekonomiku, aby si s Muňozem Maríнем pohovořil. Tímto námětem nebyl příliš nadšen a řekl, že kubánský lid je 'velmi nacionalisticky založený' a byl by podezíravý vůči jakémukoli programu iniciovanému v zemi, která je považována za 'kolonii' Spojených států“.

„Přikláním se k myšlence, že skutečný důvod jeho postoje je prostě ten, že nesouhlasí s pevným postojem Muňoze jako obhájce soukromého podnikání a nestojí o rady, které by ho mohly odvést od jeho záměru nasměrovat Kubu k více socialistické ekonomice“.

„Ve Spojených státech by se nemělo tolik mluvit o jejich obavách z toho, co mohou komunisté udělat na Kubě nebo v nějaké jiné zemi Latinské Ameriky, Asie nebo Afriky“.

„Pokusil jsem se uvést náš postoj ke komunismu do souvislosti poukazem na fakt, že komunismus je něčím víc než pouhou teorií a že jeho agenti pracují nebezpečně efektivně při přebírání moci a zavádění diktatur“.

„Je třeba zdůraznit, že nevznese žádný dotaz ohledně kvóty na cukr a ani se konkrétně nezmínil o ekonomické pomoci.“

„Mé hodnocení jeho osoby je svým způsobem ambivalentní. Čím si můžeme být jisti je, že má ony nedefinovatelné kvality, které dělají z mužů vůdce. Ať si o něm myslíme cokoli, bude významným faktorem v rozvoji Kuby a dost možná v záležitostech Latinské Ameriky vůbec. Zdá se upřímný, ale je buď neuvěřitelně naivní, co se komunismu dotýká, nebo mu komunisté dělají poručníky.“

„Protože však má již zmiňované vůdcovské schopnosti, jedině, co bychom mohli udělat, je, alespoň se pokusit ho nasměrovat správným směrem“.

Tak končí důvěrné memorandum Bílému domu.

Když Nixon spustil, nikdo ho nezastavil. Měl ve zvyku poučovat latinskoamerické státníky. Nenosil si poznámky k věcem, o nichž hodlal mluvit, ani si nepoznamenával, co říká. Odpovídal na otázky, které mu nikdo nepoložil. Zařazoval témata jen na základě předem utvořeného názoru na svého partnera. Ani žák základní školy nečeká tolik přednášek o demokracii, antikomunismu a dalších aspektech umění vládnout najednou. Byl fanatickým zastáncem rozvinutého kapitalismu a jeho přirozené nadvlády nad světem. Systém idealizoval. Nedokázal si představit nic jiného, neexistovala sebemenší možnost komunikace s ním.

Jatka započala s Eisenhowerovou a Nixonovou administrativou. Nedá se vysvětlit, proč Kissinger zvolal doslova, že „kdyby se zjistilo, že např. generální prokurátor Robert Kennedy osobně řídil zavraždění Fidela Castra, tekla by krev“. Krev tekla i předtím. Další administrativy,

až na výjimky, prostě pokračovaly ve stejné politice.

V memorandu z 11.prosince 1959 náčelník divize CIA pro západní polokouli J.C.King řekl doslova: „Detailně analyzovat možnost odstranění Fidela Castra (...) Mnozí dobře informovaní soudí, že Fidelovo zmizení by velice urychlilo pád vlády...“

Jak přiznala CIA a Churchův senátní výbor v roce 1975, plány na vraždu vznikly v roce 1960, když byl úkol zničit kubánskou revoluci zakotven v prezidentském programu z března toho roku. Memorandu vypracované J.C.Kingem bylo předloženo generálnímu řediteli CIA Allenu Dullesovi s poznámkou, že se výslovně žádá schválení těchto a dalších opatření. Všechna byla odsouhlasena a příznivě přijata, zejména pak návrh na vraždu, jak vyplývá z následující poznámky na dokumentu podepsané Allenem Dullesem a datované následujícího dne, 12. prosince: „Doporučení uvedené v odstavci 3 se schvaluje“.

V projektu knihy obsahující podrobnou analýzu odtajněných dokumentů, vypracovaném Pedrem Alvarezem-Tabiem, ředitelem kanceláře pro historické otázky při Státní radě, se uvádí, že „do roku 1993 odhalily a zneškodnily orgány kubánské Státní bezpečnosti celkem 627 spiknutí usilujících o život nejvyššího představitele, Fidela Castra. Toto číslo zahrnuje jak plány, které dospěly do určité konkrétní fáze realizace, jako ty, které byly zneškodněny v první etapě, tak další pokusy, které byly různými cestami a z různých důvodů veřejně odhaleny v samotných Spojených státech. Zahmut není určitý počet případů, které nemohly být ověřeny, neboť k dispozici bylo pouze svědectví některého z účastníků, a přiroze-

studovat toto významné Marxovo dílo a současně se zdokonalovat v angličtině. Nebyl jsem ilegálním členem komunistické strany, jak se Nixon se svým prohnaným a slídivým pohledem domníval. Pokud mohu něco s jistotou tvrdit a objevil jsem to na univerzitě, pak to, že jsem byl nejprve utopickým komunistou a poté radiálním socialistou na základě svých vlastních analýz a studií a byl jsem připraven bojovat za pomoci vhodné strategie a taktiky.

Má jediná zábrana při rozhovoru s Nixonem spočívala v odporu k tomu, předestřít upřímně své myšlenky viceprezidentovi a pravděpodobně budoucímu prezidentovi Spojených států, expertovi na ekonomické teorie a imperiální metody vlády, v něž jsem již dávno nevěřil.

Co bylo podstatou onoho setkání, jež trvalo hodiny, jak uvádí autor odtajněného zápisu? Mám k dispozici jen vzpomínku na to, co se odehrálo. Z memoranda vybírám pasáže, které podle mého mínění nejlépe vystihují Nixonovo myšlení.

„Castro měl zvláště obavy, zda nepopudil senátora Smatherse svými komentáři na jeho adresu. Na začátku rozhovoru jsem ho ujistil, že „Meet the Press“ je jedním z nejobtížnějších pořadů, jichž se může veřejný činitel zúčastnit, a že si vedl mimořádně dobře, zvláště s ohledem na skutečnost, že měl odvahu mluvit anglicky bez tlumočnicka.“

„Rovněž bylo zřejmé, že pokud jde o jeho návštěvu Spojených států, jeho hlavním zájmem není dosáhnout změny v kvótě na cukr, ani dostat vládní úvěr, nýbrž získat podporu americké veřejnosti pro svou politiku.“

„Při hodnocení toho, jakým druhem lídra by z dlouhodobého

pohledu byl, mi nedělala největší starost jeho naivita ve vztahu ke komunismu a zjevné nepochopení nejelementárnějších ekonomických principů, nýbrž jeho téměř otrocké podřízení se větší novému mínění – tedy hlasu plebsu. To byl důvod, proč jsem se snažil, jak jsem mohl nejvíce zdůrazňovat, že ačkoli má velký vůdcovský dar, zodpovědností lídra není vždy poslouchat veřejné mínění, nýbrž pomáhat ho nasměrovat správným směrem, nedávat lidu to, co si v okamžicích emocionálního vypětí myslí, že si přeje, nýbrž dosáhnout toho, aby si lid přál to, co mu přísluší.“

„Když jsem měl slovo, pokoušel jsem se zdůraznit fakt, že ač věříme ve vládu většiny, může i většina být tyranská a existují určitá individuální práva, která by většina nikdy neměla mít právo zničit.“

„Upřímně řečeno si nemyslím, že jsem u něho dosáhl velkého efektu, avšak vyslechl mne a zdál se přístupný. Snažil jsem se mu přiblížit myšlenku, že jeho místo v historii bude určeno statečností a státnickými schopnostmi, jež prokáže v těchto chvílích. Zdůrazňoval jsem, že nejsnadnější je, být ve vleku plebsu, avšak že pro lid a samozřejmě také pro něho samotného by z dlouhodobějšího hlediska bylo lepší, dělat to, co je správné. Jak jsem již řekl, byl neuvěřitelně naivní, pokud jde o komunistickou hrozbu a podle všeho se naprosto neobával, že by komunisté mohli nakonec přijít na Kubě k moci.“

„V našich hovorech o komunismu jsem se mu znovu snažil předestřít argumenty ve světle jeho vlastního zájmu a ukázat, že revoluce, kterou vedl, by se mohla zvrtnout v jeho neprospěch a v neprospěch kubánského lidu, pokud neudrží situaci

pod kontrolou a nepojistí se, že se komunisté nedostanou do vlivných a mocenských pozic. Nemyslím, že jsem v tomto smyslu u něho moc dosáhl.“

„Pokud hovořil o otázkách jako svoboda slova, tisku a vyznání, jeho hlavní starostí zjevně bylo uplatňování programů hospodářského rozvoje. Stále znova opakoval, že člověk pracující na třetinových plantážích tři měsíce v roce, který má zbytek roku hlad, chce práci, něco k jídlu, dům a nějaké oblečení.“

„Soudil, že je velká hloupost, aby Spojené státy dodávaly zbraně Kubě nebo jakékoli jiné karibské zemi. Dodal: ‘Všichni vědí, že pokud by vypukla světová válka, naše země se na obranu této polokoule nebudou podílet. Zbraně, které vlády na této polokouli dostávají, jsou používány jen k represí vůči lidu, stejně jako to udělal Batista, aby skoncoval s revolucí. Bylo by mnohem lepší peníze, jež zemím v Latinské Americe dáváte na zbraně, vynakládat na kapitálové investice’. Musím přiznat, že v podstatě jsem v jeho argumentech stěžejně našel důvody k nesouhlasu.“

„Dlouze jsme hovořili o cestách, jimiž by Kuba mohla získat investiční kapitál potřebný ke svému hospodářskému rozvoji. Zdůrazňoval, že to, co Kuba potřebuje nejvíce a oč on usiluje, není soukromý kapitál, nýbrž vládní kapitál.“

Měl jsem na mysli kapitál kubánské vlády.

Sám Nixon připoustí, že jsem vládu Spojených států nikdy nežádal o (finanční) prostředky. Ne zcela správně mne pochopil a řekl:

„...že kapitál vlády je limitovaný vzhledem k množství požadavků a rozpočtovým problémům, s nimiž zápasí.“

NA SNĚŽCE VLÁLY RUDÉ PRAPORY

V sobotu 25. srpna 2007 se uskutečnilo na Pomezích Boudách v Horní Malé Úpě, okres Trutnov, tradiční mezinárodní setkání příznivců levice z České republiky, Německa a Polska. Každoroční setkání se konají na paměť prvorepublikových proletářských srazů, z nichž první proběhl v roce 1922 u příležitosti založení Svazu sovětských socialistických republik a poslední v roce 1933 byl spojen s ilegálním přechodem německých komunistů a antifašistů, kterým hrozily v Německu represe po nástupu imperialistické fašistické agrese, přes Krkonoše do Čech.

Tradice proletářských setkání byla obnovena až u příležitosti 50. výročí prvního z nich, v roce 1972. Na Pomezích Boudách byl tohoto roku odhalen památník s textem: „Pro vzpomínku na mezinárodní setkání českých a německých proletářů v Krkonoších 1922 - 1933“. Setkání spojeného s pochodem přes Sněžku do Pece pod Sněžkou se v období let 1972 - 1989 účastnilo každoročně velké množství lidí, nejvíce až kolem 2 600. Po vítězství kontrarevoluce počet účastníků značně poklesl, mladých výrazně ubylo a pochodu se od té doby účastní kvůli jeho náročnosti jen menší část návštěvníků. Památník setkání byl v roce 1994 z popudu reakčních, fašizujících politiků odstraněn.

Přes všechny nesnáze v období restaurace kapitalismu se krkonošská setkání konají dosud, a to především zásluhou okresního výboru KSČM v Trutnově. V tomto roce program sestával ze shromáždění na ploše poblíž celnice na Pomezích Boudách a následné besedy s účastníky a z výstupu na Sněžku s přechodem do Pece pod Sněžkou. Komunistickou stranu Čech

a Moravy zastupovala její místopředsedkyně Jana Bystřická a poslanec Evropského parlamentu Jaromír Kohlíček, kromě kterých ke shromáždění promluvil například předseda Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana (RFB) Gert Hommel a předsedkyně jeho české sekce Irma Martinovská, místopředsedkyně Komunistického svazu mládeže Veronika Sýkorová a představitel Německé komunistické strany, levicové platformy Die Linke (Levice) či Komunistické strany Polska. Projevy doplňovala vy-

stoupení mažoretok.

Mezi účastníky bylo k vidění velké množství praporů. Za pozornost stál například prapor s tradičním symbolem srpu a kladiva a heslem „Proletáři všech zemí, spojte se!“ umístěný vedle tribuny, který byl zhotoven v roce 1927 a poprvé použit na krkonošském setkání s účastí předsedy Komunistické strany Německa Ernsta Thälmana (zavražděného v roce 1944 v koncentračním táboře Buchenwald). Velkou pozornost budil

prapor Komunistické strany Německa s Marxem, Engelsem a Leninem (Komunistická strana Německa - KPD - a Německá komunistická strana - DKP - jsou dva rozdílné subjekty). Symboly srpu a kladiva nechyběly ani na praporech KS Polska (KPP) a KSM. Němečtí soudruzi nezapomněli na vlajky s Ernstem Thälmannem ani na státní vlajku NDR. Paradoxně KSČM, ačkoli byla hlavním organizátorem, na akci žádný prapor, znak, ba ani žádné heslo neměla, což je s ohledem na počet účastníků z jejich řad smutná bilance.

Pochodu na Sněžku se spolu s českými a německými soudruhy z několika organizací zúčastnili i členové KSM. Nesené

prapory vzbuzovaly u ostatních turistů mnohé kladné i záporné reakce. Četné výkřiky „Lenin!“ nás utvrdily v tom, že podobu největšího politika 20. století, tvůrce leninismu a zakladatele prvního státu dělníků a rolníků mají lidé včetně mladých stále v paměti. (S jeho myšlenkami je to bohužel slabší.) Ovšem zbesílý řev několika jedinců typu: „Měli by vás zavřít!“, „Na těch praporech máte vrahy!“ apod. svědčil zase o zavlilém nepřátelství sobeckých buržujů a jejich agentů a nohsedů „napříč třídním spektrem“ ke komunistickému hnutí a k pokroku. Příznačně projevil tento opovržením hodný služebník imperialismu svůj postoj k jímí tolik propagované svobodě, de-

mokracii a humanismu voláním po zavírání a věšení komunistů. Těch několik militantních antikomunistických primitivů sice narušovalo, ale nedokázalo komunistům a jejich sympozitantům vzít dobrý pocit z dobytí nejvyšší hory České republiky, ze které byl krásný výhled do krajiny a na které prapory výtečně vlály - kontrarevolucionářům navzdory. Po náročném sestupu do Pece pod Sněžkou a přesunu autobusem do Trutnova pořádali členové KSM další debaty s německými a polskými soudruhy a soudružkami, a v neděli se rozjeli do svých domovů, vstříc další revoluční činnosti za nastolení spravedlivějšího sociálního řádu - socialismu.

V ČESKÉM RÁJI PROTI RADARU

Nesouhlas s výstavbou americké radarové základny vyjádřili také občané v bráně Českého ráje v Turnově. Akci zorganizoval Komunistický svaz mládeže ve spolupráci s Komunistickou stranou Čech a Moravy. Na Náměstí Českého ráje se u

stolku s petičními archy vystřídala řada občanů. Slyšeli jsme různé názory, nejen k umístění radaru, ale i na nedobrou současnou politickou situaci u nás. Řada občanů vedla, že s vybudováním americké základny zásadně nesouhlasí, ale bojí se na petiční archy podepsat. Další skupina se vyjádřila ve smyslu, že se nemíní angažovat, protože je stejně dávno rozhodnuto a hlas občana nemá v této zemi naprosto žádnou váhu. A potom byli ti, kteří jsou proti a také se pod petici podepsali.

Mezi hlavní organizátory patřil předseda klubu Komunistického svazu mládeže Liberecko a člen Výkonného výboru Okresního výboru Komunistické strany Čech a Moravy, Semily Lukáš Čížek a člen Ústřední rady KSM David Pazdera. Jak organizátoři uvedli, stejně jako v Brdech by si i občané Českého

ráje těžko dovedli představit, že jím bude krajinu hyzdit americký radar, který má pro Českou republiku pouze ten efekt, že se v případě vojenského konfliktu stane místem prvního úderu. Ale celkově považujeme akci za úspěšnou, podařilo se nám získat více než sto podpisů...

Podle HaNo

30 tisíc dolarů prodal Batistovi důležité tajné informace týkající se části zbraní a lodi, která nás měla odvézt na Kubu. S rafinovanou lstivostí rozdělil své informace tak, aby získal důvěru a pojistil si splnění jednotlivých slibů. Nejprve dostal několik tisíc dolarů za prozrazení dvou skrytí se zbraněmi, o nichž věděl. Týden poté vyrazil to nejdůležitější: pravidlo, které nás mělo vézt na Kubu, a místo naložení. Všichni jsme měli být zajati spolu se zbytkem zbraní, avšak napřed žádal vyplacení celé částky v hotovosti. Určitě mu radil nějaký americký expert.

Přes tuto zradu jsme odpluli z Mexika na jachtě „Granma“ v plánovaném termínu. Někteří z lidí, kteří nás podporovali, byli přesvědčeni, že by nás Pino nikdo nezradil, že jeho dezerce byla jen důsledkem nechuti k výcviku a disciplíně, které jsem od něj požadoval. Neřeknu, jak jsem se dozvěděl o operaci zosnované mezi ním a Batistou, avšak věděl jsem o ní přesně a přijali jsme potřebné kroky, abychom ochránili lidi a zbraně cestou do místa odjezdu v Tuxpanu. Ta cenná informace nestála ani cent.

Po skončení poslední ofenzívy tyranie v Sieře Maestre jsme se museli stejně tak vyrovnat s troufalými úskoky Evarista Venera, agenta režimu, který se k nám pokusil infiltrovat v Mexiku pod maskou revolucionáře. Působil jako spojka tajné police té země, velmi represivního orgánu, kterému posloužil jako poradce při výsledku Candida Gonzáleze, jemuž pro tu chvíli zavázali oči. To byl jeden z mála soudruhů, kteří řídili vůz, v němž jsem se tam pohyboval, hrdina, který byl zabit po (našem) vyložení.

Evaristo se poté vrátil na

Kubu. Měl za úkol zavraždit mne, když naše síly postupovaly směrem na Santiago de Cuba, Holguín, Las Villas a dál na západ země. Dopodrobna to bylo odhaleno po zajištění archívů Vojenské tajné služby. Vše je zdokumentováno.

Přežil jsem mnohé plány na mé zavraždění. Jen náhoda a zvyk pečlivě sledovat každý detail umožnily přežít pletichy Eutimia Guerry v prvních a nejdramatičtějších dnech v Sieře Maestre všem, kdo byli později známi jako velitelé vítězné revoluce – Camilovi, Che Guevarovi, Raúlovi, Almeidovi, Guillermovi.

Mohli jsme zemřít, byli jsme na krok od vyhlazení, absurdně obklíčení v nezabezpečeném táboře, kam jsme byli zavedeni zrádcem. Krátký střet nás stál bolestnou ztrátou mladého cukrovárenského dělníka, černocho, skvělého a aktivního bojovníka Julia Zenóna Acosty, který šel o několik kroků vpřed a padl po mém boku. Jiní toto smrtelné nebezpečí přežili a padli v bojích později, jako Ciro Frías, skvělý soudruh a nadějný velitel, člen Druhé fronty - v Imíasu. Ciro Redondo, který urputně pronásledoval nepřítele se silami Che Guevarovy kolony – v Marverde. Nebo Julito Díaz, který zatímco bez ustání pálil z kulomity ráže 30, padl pár kroků od našeho velitelského stanoviště při útoku na El Uvero.

Dobře ukryti jsme čekali na nepřítele, o jehož pohybech plánovaných na ten den jsme se dozvěděli. Naše pozornost polevila jen na několik minut s příchodem dvou členů skupiny, které jsme několik hodin před rozhodnutím o svém přesunu vyslali na výzvědy a oni se vrátili bez jakýchkoli informací.

Eutimio vedl nepřítele oblečený v bílé košili guayabeře,

která byla v lese v Alto de Espinosa, kde jsme čekali, jediná vidět. Batista měl připravenou zprávu o jisté likvidaci skupiny a sezvaný tisk. Z přemíry důvěřivosti jsme fakticky podcenili nepřítele využívajícího lidské slabosti. V té chvíli nás bylo asi 22 dobře ukrytých a ostřílených chlapů. Ramiro se zotavoval ze zranění nohy daleko od nás.

Jen díky našemu přesunu na poslední chvíli se kolona více než 300 vojáků postupujících v zástupu rozervaným a zalesněným terénem vyhnula ostrému střetu.

Jak fungovala ona mašinerie proti revoluci na Kubě?

Již v dubnu 1959 jsem na pozvání washingtonského Tiskového klubu navštívil Spojené státy. Nixon se uráčil přijmout mne ve své soukromé pracovně. Později řekne, že jsem byl ignorant v ekonomických záležitostech.

Byl jsem si své neznalosti tak vědom, že jsem se zapsal na tři vysokoškolské obory, abych získal stipendium, které by mi umožnilo studovat ekonomii na Harvardu. Za sebou jsem už měl všechny předměty z oboru práva, diplomatického práva a společenských věd, včetně zkoušek. Chyběly mi zkoušky jen ze dvou předmětů: dějin sociálních učení a dějin politických učení, ale měl jsem je pečlivě nastudované. V tom roce o to žádný jiný žák neusiloval. Cesta byla otevřená, avšak události na Kubě se valily příliš rychle a já jsem pochopil, že na stipendium a studium ekonomie není vhodná doba.

Harvard jsem navštívil koncem roku 1948. Po návratu do New Yorku jsem si koupil vydání Kapitálu v angličtině, abych mohl

brayí proběhla v měsících na přelomu roku 1960 a 1961. Zúčastnilo se jí přes 50 tisíc mužů, vesměs z bývalých provincií Havana a Las Villas.

Proud zbraní připlouval na lodích z SSSR, které při příjezdu do přístavů nevybuchovaly. Bylo marné, pokoušet se je nakoupit jinde a odstranit tak záminku, kterou Spojené státy použily k agresi proti Guatemale, jež stála tuto zemi v průběhu času, sečteme-li zabitě a zmizelě, přes sto tisíc životů.

V Československu jsme nakoupili lehké zbraně a řadu dvouhlavňových protiletadlových děl ráže 20 mm. Tanky s hlavními ráže 85 mm, obrněné dělostřelectvo ráže 100, protitanková děla ráže 75, moždíře, houfnice a děla velkých ráží až do 122mm a lehké i těžké protiletadlové zbraně přicházely přímo ze SSSR.

Výcvik personálu v zacházení s těmito zbraněmi by tradičními metodami trval nejméně rok. Proveden byl během několika týdnů. Tomuto zásadnímu úkolu jsme dva roky po vítězství revoluce věnovali prakticky sto procent času.

Věděli jsme, že nám hrozí útok, ale ne kdy a jak k němu dojde. Všechny eventuální přístupové cesty byly bráněny nebo střezeny. Velitelé na svých místech: Raúl v Oriente, Almeida v centrálních oblastech a Che v Pinar del Río. Mé velitelské stanoviště bylo v metropoli - upravená stará buržoazní vila na dolním toku řeky Almendares, na pravém břehu blízko místa, kde ústí do moře.

15.dubna 1961, už za světla, mi tam od časných ranních hodin chodily zprávy z Oriente, kam dorazila z jihu Spojených států loď pod velením Nina Diaze se skupinou kontrarevolucio-

nářů na palubě oblečených do olivově zelených uniforem podobných těm našim s úkolem vyložit se v oblasti Baracoa. Šlo o klamný manévr, který měl odvést pozornost od přesného místa hlavního útoku a vyvolat co největší zmatek. Loď již byla na dostřel protitankových děl a čekala na vylovení, k němuž nakonec nedošlo.

Informovali mne také, že 14. v noci explodovala při průzkumném letu nad oblastí možného vylovení jedna z výcvikových tryskových stíhaček schopných bojového nasazení. Bezpochyby šlo o americkou akci z námořní základny Guantanamo nebo jiného místa na moři či ze vzduchu. Radary schopné přesně zjistit, co se stalo, nebyly. Zahynul přitom vynikající pilot-revolucionář Orestes Acosta.

Ze zmíněného velitelského stanoviště jsem měl možnost vidět B-26ky přelétávající těsně nad námi a slyšet první rakety odpálené nečekaně na naše mladé dělostřelce, kteří prodělávali ve velkém počtu výcvik na letecké základně v Ciudad Libertad. Odpověď těchto statečných mužů byla téměř okamžitá.

Nemám však nejmenší pochybnost, že Juan Orta byl zrádce. Příslušné údaje o jeho životě a chování jsou tam, kde mají být. V archívech Státní bezpečnosti, která vznikla v oněch letech pod kartáčovou palbou nepřítelů. Pro tuto činnost byli vybíráni politicky nejuvědomělejší lidé.

Orta dostal otrávené tablety, jak to Maheuovi navrhli Giancana a Santos Trafficante. Maheu rozhovor s Rosellim, který měl hrát úlohu spojky s organizovaným zločinem, se odehrál 14. září 1960, celé měsíce před Kennedyho zvolením a jeho nástupem do úřadu.

Zrádce Orta neměl žádné mimořádné zásluhy. Udržoval jsem s ním korespondenci, když jsme usilovali o podporu emigrantů a exulantů ve Spojených státech. Byl ceněn pro svou zjevnou kvalifikaci a úslušnost. K ní měl zvláštní vlohy. Po vítězství revoluce měl v určitém významném období ke mně často přístup. S ohledem na jeho tehdejší možnosti věřili, že může vhodit jed do mé coly nebo pomerančového džusu.

Od organizovaného zločinu dostal peníze za údajnou pomoc při znovuootevření kasín, s nímž však neměl nic společného. To rozhodnutí jsme přijali my. Urrutiův nekonzultovaný a kolektivně neprojednáný příkaz k jejich uzavření totiž vytvářel chaos a vyvolával protesty tisíců pracovníků turistického a obchodního sektoru v době velmi vysoké nezaměstnanosti.

Nějaký čas poté byla kasina revolucí zavřena definitivně.

V době, kdy mu předali jed, se situace oproti prvnímu období zcela změnila. Příležitosti, kdy byl Orta se mnou, bylo velmi málo. Byl jsem zcela vytížen již zmíněnými aktivitami.

Aniž se komukoli slovem zmínil o nepřátelských plánech, uchýlil se Orta 13. dubna 1961, dva dny před útokem na naše letecké základny, na venezuelské velvyslanectví, které dal Rómulo Betancourt plně do služeb Washingtonu. Četným kontrarevolucionářům, kteří tam vyhledali azyl, nebylo uděleno povolení k odjezdu, dokud nepoleví brutální ozbrojený útoky Spojených států proti Kubě.

Již v Mexiku jsme se museli vyrovnat se zradou Rafaela del Pino Siero, který pár dnů před naším odjezdem na Kubu, jehož datum neznal, dezertoval a za

ODPOR PROTI ZÁKLADNĚ USA POKRAČUJE

Nejen již více než 125.000 podpisů pod petici demonstrují mladí komunisté odpor veřejnosti proti možnému umístění americké radarové stanice v Brdech. Pokračují i ve veřejných petičních stáncích (např. ve Frýdku Místku se uskutečnila jedna z větších) a podporují infostánkem proti základně i tradiční letní levicová setkání. Lázeň byl jen jedním z nich – bylo zde získáno přes 500 nových podpisů a to léto ještě nekončí. Sobotní Tvrdonice byly další....

Již nyní je jasné, že se začátkem září nastoupí proradare- vý bojovníci do dalšího útoku. Vláda připravuje zlomit odpor občanů masivní dezinformační kampaní, kdy se pomocí lži a

polopравd bude snažit přesvědčit občany, že protiraketový systém je aktuální nutnou a bezpečnou (dokonce snad i zdravou) obranou přes očekávanými nepřátelskými střelami z KLDŘ a Iránu... Nesmyslnost tohoto tvrzení podobně jako další lži pana Klvani a jeho spolku jsou zřejmé, proto také i přes obrovské prostředky (nepochybně i z jiných než domácích zdrojů) na tuto kampaň vláda o tom, že by vyslechla názor veřejnosti či dokonce podpořila referendum, pro jistotu ani neuvažuje... Jistě, radar je práce věc bezpečnosti státu, která se zajistit musí a ptát se na to občanů je jako ptát se, zda chtějí, aby byly nemocnice či

důchody. A navíc, je to věc opravdu odborná a jen odborníci jako Parkanová o ní mohou rozhodovat...

Protesty proti základně nesmí proto polevit – naopak, musí silít a zapojovat do sebe i další projevy nesouhlasu s širší veřejností. Hned 1. září se uskuteční mohutné protiradarové shromáždění na tradiční akci na Kunětické Hoře. 18. září se v Chomutově uskuteční demonstrace proti radarové základně. 21. září připravuje Středočeská krajská rada symbolickou protiradarovou blokádu prostoru kolem Brd. 22. září se pak odpůrci radaru sejdou na pražském Výstavišti na Slavnosti Halo novin...

ZALOŽENA LIGA STAROSTŮ PROTI RADARU

Jako další krok vzbouřených obcí v okolí Brd byla založena Liga starostů složená ze zástupců desítek obcí, které nesouhlasí s výstavbou amerického radaru v Brdech. Zároveň jednali o tom, s jakými požadavky půjde jejich zástupce, kterým je starosta Příbrami Josef Řihák na jednání vlády. Její výjezdní zasedání bude ve středu pátého září v podbrdském městečku Spálené Poříčí.

Současné s přejmenováním svazku obcí na Ligu starostů by do tohoto uskupení měly přibýt další obce. Jsou mezi nimi vesnice z okolí Brd, ale i odjinud. Hlásí se z okolí Tachova, z okolí Domažlic.

Současně měli získat zástupci podbrdských obcí mandát pro jednání se Stranou zele-

ných, z jejíhož podnětu má dojít k setkání ještě před jednáním s českou vládou. Podle Neorala se předpokládá, že za odbojné podbrdské obce bude jednat příbramský starosta Řihák spo-

lu Členy organizačního výboru byli zvoleni již v pátek v Rožmitále pod Třemšínem kromě Neorala starostové obcí Láz, Rožmitál a Jince.

ŠIKANA - PROBLÉM NEJEN ČESKÝCH ŠKOL

Možná chodíte kolem plakátů proti šikaně, které jsou v modrém hávu Nadace O2 umístěny všude kolem nás. Česká republika po 17 letech dohonila západní demokracie v mnoha oblastech. Ve značné části z nich se jí to také podařilo – stejně jako na Západě tu máme armádu nezaměstnaných, velké rozdíly mezi bohatými a chudými, vysoké ceny a daně, amerikanizovanou kulturu, vysokou kriminalitu a v neposlední řadě také nesnášenlivost, rasismus a šikanu.

Šikana v současnosti patří k velmi palčivým problémům, s nimiž se společnost potýká, zejména pak šikana na školách a jiných vzdělávacích institucích, protože tam postihuje děti nebo mladistvé, jejichž hodnotový systém se teprve utváří a šikanou může být jejich další pohled na společenské vztahy, způsob chování ad. výrazně poznamenán. Šikana se totiž dotýká nejen osoby agresora a oběti, ale negativně ovlivňuje i ostatní spolužáky, kteří jsou šikanování přítomni nebo o něm vědí. Přihlížením a nečinností (ať již z nezájmu nebo ze strachu) se totiž ostatní děti učí tolerovat bezpráví s nímž se i v budoucnu setkají. Přestože např. Bílý kruh bezpečí vydal s příspěvím ministerstva práce a sociálních věcí k mezinárodnímu roku rodiny 1994 útlou brožurku týkající se této problematiky a oficiálně mohou šikanované děti najít pomoc v pedagogicko-psychologických poradnách, už skutečnost, že zatímco v r. 1994 bylo šikanováno na všech typech škol necelých 19% školáků, v roce 2000 přesáhl jejich počet 20%, dokazuje, že tyto kroky k řešení nestačují. V roce 2002 podle jiného výzkumu postihla šikana až 41% školáků

ZŠ. Podle novější studie z roku 2006 se s šikanou setkává třetina školáků, celkem pět procent chlapců a dívek je šikanováno několikrát týdně, celkem tři a půl procenta dětí jednou týdně a prakticky každé páté dítě se stalo bezbranným terčem spolužáků už nejméně jednou nebo dvakrát. Podle týdeníku Školství se se šikanou setkává až 44% dětí a 21% je šikanováno každý den... Situace se však nelepší. Právě naopak. Podle psychoteraputa Koláře je dokonce výskyt šikany na školách epidemický.

Z dotazníkového šetření občanského sdružení AISIS, které proběhlo v roce 2005 mezi žáky pátých až osmých tříd základních škol, vyplývá, že nejčastější formou šikany jsou posměšky, pomluvy a nadávky. Každé desáté šikanované dítě si stěžuje, že jej spolužáci fackují, bijí pěsti nebo kopou. Stejně neuvěřitelná, ale bohužel pravdivá jsou i další čísla: 21 % dětí je šikanováno denně, 25 % jednou týdně, 22 % jedenkrát za měsíc a 31% nejméně jednou ročně. Častějšími agresory jsou chlapci, ale své spolužáky šikanují i

dívky. Čtvrtina dětí uvádí, že jim v případě šikany pomohla učitelka nebo kamarádi. Pouze 12 % dětí byli nápomocni rodiče. Pětina dětí sdělila, že jim nepomohli nikdo.

Vlastní pojem šikany je odvozen z francouzského „chicane“, označuje se jím maličerný spor, z něhož se postupem času stává systematické trýznění spočívající zpravidla v a) fyzickém násilí, b) verbálních projevech, c) vyloučení a izolaci jedince nebo i d) v poškozování majetku a krádežích. Děti vystavené šikaně to často nikomu nechťejí říci, ze strachu se snaží škole vyhnout (simulováním nemoci, záškoláctvím aj.), utíkají z domova, výjimečně se pokoušejí o sebevraždu.

Přestože podle různých sociologických průzkumů jsou útočníky převážně silnější děti z problémových rodin (zejm. z rodin v nichž jsou samy tvrdě fyzicky trestány), praxe těchto teorií odpovídá pouze částečně. Naopak řada ze šikanujících dětí, zejména při šikaně v podobě všemožného ponižování či

uvalené na čaj.

Otroci však zůstali na oněch nekonečných plochách otroky ještě téměř 100 let a jejich potomci v sobě nesou stigmata (otroctví) i dvě století poté. Existovala zde domorodá společenství legitimních původních obyvatel, lesy, vody, jezera, milionová stáda bizonů, původní živočišné a rostlinné druhy, hojnost různorodých potravin. Fossilní paliva ani nesmírné plýtvání energiemi současných společností nebylo (ještě) známo

Sama deklarace principů, pokud by byla vydána v zemích z oblasti Saharské pouště, by nedala vzniknout ráji pro evropské přistěhovalce. Dnes je nutné hovořit o přistěhovalcích z chudých zemí, kteří každoročně po milionech překračují nebo se pokoušejí překročit hranice Spojených států, aby našli práci, a kteří nemají ani právo na otcovství svých dětí, pokud se narodily na americkém území.

Philadelfská deklarace byla napsána v době, kdy existovaly jen malé tiskárny a dopisy putovaly z jedné země do druhé celé měsíce. Lidi, kteří uměli číst a psát, byste počítali na prstech jedné ruky. Dnes dojde obraz, slovo, myšlenka ve zlomcích sekund z jednoho konce globalizované planety na druhý. V myslích se vytvářejí podmíněné reflexy. Nelze mluvit o právu na užívání, nýbrž na zneužívání svobody projevu a o masovém odcizování. Na druhé straně může kdokoli s malým elektronickým přístrojem světa sdělovat své myšlenky i bez svolení nějaké Konstituce. Bitva je vedena idejemi, buď jak buď - masou pravd proti mase lží. Pravdy nepotřebují komerční reklamu. S Philadelphskou deklarací a Společenskou smlouvou Jeana Jacquesa Rousseaua by nikdo

nemohl nesouhlasit. Oba dokumenty obhajují právo na boj proti etablované světové tyranii.

Můžeme zavírat oči před loupežnými válkami a jatkami, do nichž jsou zavlékány chudé národy tvořící tři čtvrtiny lidstva? Ne! Pro současný svět a pro systém, který se nedokáže udržet jiným způsobem, jsou příznačné. Lidský rod je za obrovskou politickou, ekonomickou a vědeckou cenu veden k okraji propasti.

Nemám v úmyslu, opakovat zde teze pojednané v jiných úvahách. Mým cílem je ukázat na prostých skutečnostech obrovskou míru pokrytectví a naprostý nedostatek etiky charakterizující již svou podstatou chatotické činy vlády Spojených států.

V zamyšlení nazvaném „Stroj na zabíjení“ a otištěném minulou neděli jsem řekl, že o pokusu otrávit mne s pomocí kubánského vládního činitele, který měl přístup do mé kanceláře, jsme se dozvěděli z jednoho z posledních odtajněných dokumentů CIA. Byl to člověk, o němž jsem musel hledat informace, protože jsem neměl po ruce potřebné podklady. Fakticky jsem se omluvil, pokud zraním city někoho z potomků, ať již byl ten člověk vinen či nikoli. Poté jsem pokračoval v rozboru dalších významných aspektů odhalených CIA.

V prvním období po revoluci jsem téměř denně navštěvoval právě založený Národní úřad pro agrární reformu (INRA), který se nacházel v místech dnešního Ministerstva Revolučních ozbrojených sil. Dosud nebyl k dispozici Palác revoluce, tehdy ještě Justiční palác, jehož výstavba byla pro svržený režim výnosným obchodem. Hlavní zisk spočíval ve zvýšení hodnoty

pozemků, z nichž byly vystěhovány tisíce lidí, které jsem ještě před Batistovým státním převrácením jako čerstvý absolvent práv po celé měsíce bezplatně hájil. Totéž se odehrávalo kolem dalších, mnohdy nedokončených luxusních staveb.

V kancelářích INRA jsem 4. března 1960 slyšel ohlušující explozi (lodi) La Coubre a sledoval tmavý sloup dýmu stoupající nad havanským přístavem. Na mysli mi rychle vytanula myšlenka na loď naloženou protitankovými i běžnými granáty, které mohly být vrhány puškami FAL nakoupenými v Belgii, zemi, jež rozhodně nemohla být podezřívána z komunismu. Okamžitě jsem seběhl dolů a vydal se na místo. Cestou jsem vzhledem k pouličnímu ruchu a vibracím nezaznamenal druhý z výbuchů. Přes 100 lidí zemřelo a desítky jich byly zmrzačeny. Během smutečního aktu za oběti se spontánně zrodilo zvolání: „Vlast nebo smrt!“

Je známo, že vše bylo podrobně naplánováno CIA již od nalodění v přístavu. Loď se zastavila v přístavech Le Havre, Hamburg a Antverpy. V posledním, belgickém přístavu byly naloženy granáty. Při explozi zemřela i řada francouzských členů posádky.

Proč se ve jménu svobody informací neodtajní jediný dokument, který by nám řekl, jak způsobila CIA před téměř půl stoletím výbuch lodi La Coubre a přerušila dodávky belgických zbraní, které byly, jak připustila sama CIA 14. června 1960 pro Spojené státy zdrojem velmi vážných obav?

Čím jsem se v horečných časech před invazí na Girónu zabýval já?

První velká čistka v Escam-

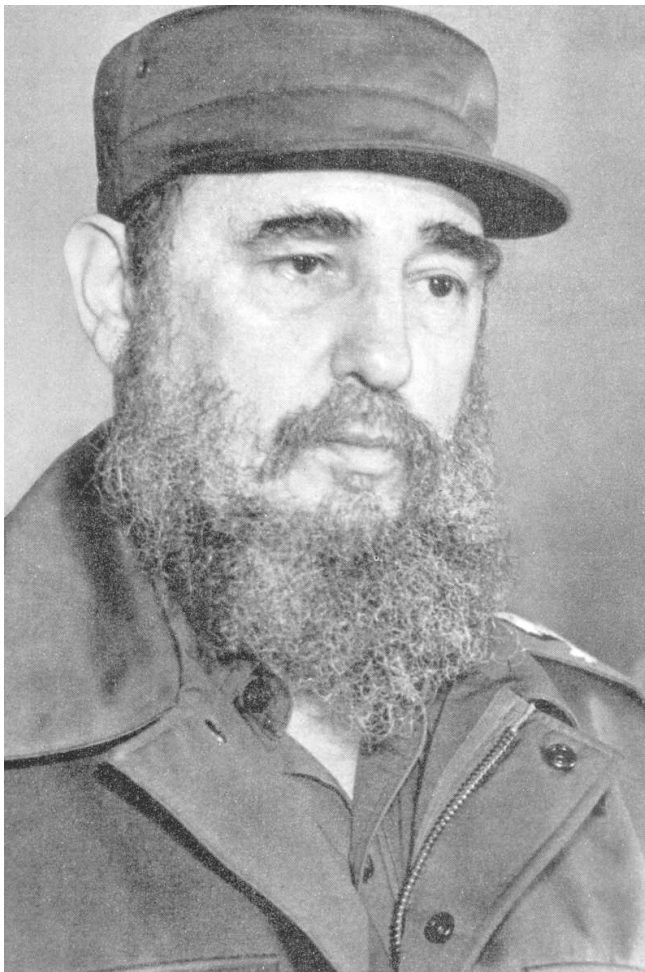

FIDEL CASTRO: SVĚTOVÁ TYRANIE - Z ČEHO VZEŠEL STROJ NA ZABÍJENÍ

Ti, kdo stáli u zrodu amerického národa, si nepředstavovali, že to, co proklamují, v sobě, stejně jako jakákoli jiná historická společnost, nese zárodky své vlastní transformace. Atraktivní Deklarace nezávislosti z roku 1776, která minulou středu oslavila 231 let, proklamovala cosi, co mnohé z nás tak či onak zaujalo: „Konstatujeme jako zjevnou pravdu, že všichni lidé se rodí navzájem si rovni, že je Stvořitel všechny nadal určitými nezadatelnými právy, mezi něž patří život, svoboda a dosažení štěstí, že k zajištění těchto práv jsou lidmi ustavovány vlády, jejichž oprávněné pravomoci vyplývají ze souhlasu těch, jimž je vládnuto, že vždy když má nějaká forma vlády tendenci tyto cíle zničit, má lid právo ji reformovat, nebo odstranit a ustavit novou vládu, jež by vycházela z uvedených principů a své pravomoci uspořádala takovým způsobem, který podle jejího mínění nejlépe zaručí jeho jistoty a štěstí“.

Byl to produkt vlivu nejlepších myslitelů a filosofů Evropy deťpané feudalismem, výsadami aristokracie a absolutními monarchiemi.

Jean Jacques Rousseau tvrdil ve své slavné Společenské smlouvě: „Ani ten nejsilnější není nikdy dostatečně silný, aby byl pánem, pokud sílu nepromění v právo a poslušnost v povinnost“ (...) „Síla je fyzická moc. Nevidím, jaké mravní zásady by mohly vzejít z jejího působení. Ustupit síle je aktem nutnosti, nikoli vůle“. (...) „Vzdát se svobody znamená vzdát se člověčen-

ství, práv lidstva, dokonce i jeho povinností. Pro toho, kdo se vzdá všeho, neexistuje žádná myslitelná náhrada“.

V oněch 13 koloniích, které získaly nezávislost, existovaly nadále formy otroctví stejn

kruté, jako za dávných časů. Mužové a ženy byli prodáváni na veřejných burzách. Rodiči se národ vznikal s vlastním náboženstvím a kulturou. Jiskrou, jež zažehla vzpouru, se staly daně

zesměšňování, pochází čím dál tím více z velmi dobře finančně zajištěného prostředí – z rodin soukromých podnikatelů, ekonomických odborníků, poradců, umělců ad. Tyto děti rodiči i kapitalistickou společenskou morálkou (respektive amoralitou), žijí totiž často v představě, že peníze jejich rodičů z nich dělají pánybohy a že díky nim si mohou všechno dovolit. Právě za peníze (movití žáci někdy už na základní škole dostávají od rodičů několik tisíc měsíčně jako kapesné) si takové děti kupují falešné kamarády s nimiž ponižují a vysmívají se spolužákům. Je třeba říci, že v nemálo případech má škola právě s těmito šikanovateli největší starosti, protože jejich pocit nadřazenosti podporují občas i jejich rodiče. (Někteří majetní rodičové odmítají například, aby jejich potomci

jezdili domů s „obyčejnými“ dětmi hromadnou dopravou nebo aby se s nimi mimo vyučování stýkali.)

Největší díl výchovy proti šikaně musí nést samo sebou rodiče, a to i v případech, kdy na své děti nemají z objektivních důvodů čas, protože právě příklad rodičů a jejich výchova je v současnosti, vzhledem k opouštění systému kolektivní výchovy dětí a mládeže společenskými institucemi a organizacemi, nezastupitelná.

Co se týká školy a učitelů, škola by měla zajistit svůj provoz takovým způsobem, aby minimalizovala příležitosti šikany, učitelé by si měli více všimnout uzavřených, slabších a zakřivených dětí, proti šikaně rozhodně vystoupit již při jejich prvních náznacích a využívat již od nejnižších ročníků nejrůznější příle-

žitosti k odsouzení šikany.

Velkou roli přitom hraje osobní angažovanost učitele. Ten by si měl udělat čas, aby si promluvil s obětí šikany, vyjádřit jí podporu, nabídnout ochranu, informovat rodiče napadené(ho), věc spravedlivě, rychle a přísně řešit. Neméně pozornost je nutné samozřejmě věnovat také útočníkovi, je potřebné, ba dokonce nutné, si promluvit s útočníkem a napomenout ho, zjistit proč to dělá, informovat jeho rodiče o jeho činnosti, pokud se nenapraví vyloučit ho z budovy školy na dobu přestávek a oběda, pokud ani to nepomůže tak šikanujícího na jeden až dva dny vyloučit z docházky, dalším krokem je týdenní vyloučení z docházky a nakonec vyloučení ze školy.

Otázkou nadále zůstává, jak zajistit vzdělávací instituci a učitelům v této otázce státní i celospolečenskou podporu, protože v současné liberalistické společnosti končí pravomoci učitele koncem vyučování a předtím ani potom faktický vliv na výchovu či chování žáka objektivně nemá. Dalším problémem jsou i nízké platy učitelů, kteří jsou placeni za odučené hodiny (a to ještě dost mizerně) a veškeré aktivity směřující k výchově žáků tak musí činit zadarmo a ve svém volném čase. Rozhodně však nestačí současný postup, kdy maximem je zřízení tzv. černé schránky či linky důvěry či vytváření různých občanských sdružení proti šikaně. Přestože je otázkou, zda je možné šikanu na školách v kapitalistickém amoralním systému nějak účinněji řešit, zůstaňme optimisty – při dobré vůli, snaze a větší angažovanosti státu aj. institucí, možná i za přispění výše navržených přístupů, je možné situaci minimálně zlepšit.

Petr Skála, Jiří Noha

SOLIDARITU S MAĎARSKÝMI KOMUNISTY!

Celému předsednictvu Maďarské komunistické dělnické strany (MKDS) hrozí dvouleté vězení. V pátek 21. září 2007 proběhne na Městském soudu v Szekesfehervaru v Maďarsku v úřadu soudu prvního stupně slyšení v případě proti celému předsednictvu Maďarské komunistické dělnické strany. Předseda Gyula Thürmer a 6 dalších členů předsednictva MKDS jsou obviněni „z urážky na cti na veřejnosti“. Podle maďarského trestního zákoníku mohou být odsouzeni až na dva roky vězení.

Historie případu je následující:

V červnu 2005 bezprostředně po volbách do Evropského parlamentu bývalý místopředseda MKDS Attila Vajnai zahájil širokou politickou a ideologickou ofenzívu proti vedení strany, požadující zásadní změnu politické linie strany. Hlavní podstatou jeho postoje bylo, že komunisté by měli spolupracovat a jít společně s Maďarskou socialistickou stranou, která vládne v Maďarsku od roku 2002. Byl úspěšný v získání podpory v těch městech a obcích, kde členové Maďarské komunistické dělnické strany spolupracovali se socialisty v místních zastupitelstvech.

Většina členů Ústředního výboru i většina komunistů odmítla postoj Attily Vajnaie a jeho podporovatelů jako politickou platformu, která chce zrevidovat celou polickou zkušenost strany, rozbit jednotu strany a změnit ji na reformistickou stranu, úzce podporující vládnoucí socialisty. Ústřední výbor potvrdil, že Maďarská socialistická strana je kapitalistická strana, pravicová

sociálně-demokratická strana, provádějící typickou neoliberální politiku. Nemá nic společného s levicovými programy a hodnotami.

Ústřední výbor MKDS vyloučil Vajnaie a jeho podporovatele ze strany 12. března 2005. O několik týdnů později, 2. dubna 2005, Ústřední výbor svolal na 4. června 2007 21. sjezd strany, aby zažehnal politickou krizi.

Vnitřní opozice vedená Attilou Vajnaiem se obrátila na budapešťský soud s požadavkem zrušit platnost usnesení Ústředního výboru MKDS.

Budapešťský městský soud zrušil platnost usnesení ÚV 8. června 2005. Soud obnovil Vajnaiovi a jeho podporovatelům členství ve straně i ve všech řídicích orgánech strany a zrušil všechna usnesení 21. sjezdu.

V důsledku toho byla MKDS ve velkém rozsahu paralyzována na několik dalších měsíců a nemohla činit potřebné přípravy pro parlamentní volby v dubnu 2006. To vedlo k velmi obtížné situaci v celé straně i v celém dělnickém hnutí.

Předsednictvo MKDS vyjádřilo své názory v deklaraci. V té je řečeno, že rozsudek byl politický, což nemá obdoby v právní historii za poslední dvě desetiletí. Předsednictvo MKDS prohlásilo, že rozhodnutí soudu je odvetou moci za referendum iniciované Maďarskou komunistickou dělnickou stranou proti privatizaci nemocnic. (Referendum proběhlo v prosinci 2004 a proti privatizaci systému zdravotní péče se vyslovily téměř dva milióny voličů.)

Budapešťský soud požadoval po předsednictvu strany, aby oficiálně dementovalo své názory vyjádřené v deklaraci a prohlásilo, že rozhodnutí soudu nemá nic společného s politikou. Vedení strany to odmítlo udělat.

Předseda Budapešťského městského soudu obžaloval celé vedení strany. Maďarská policie vyšetřovala případ v únoru 2006 (těsně před parlamentními volbami). Veřejný žalobce obvinil členy předsednictva MKDS z „urážky na cti na veřejnosti“.

Postoj MKDS: Maďarská komunistická dělnická strana je přesvědčena, že toto soudní rozhodnutí porušuje maďarskou ústavu. Článek 61 ústavy dává každému svobodu, aby vyjádřil svůj názor.

Máme za to, že soudní proces má za cíl napadnout Maďarskou komunistickou dělnickou stranu. V roce 2005 rozsudek budapešťského soudu zabránil naší straně využít zvýšené nespokojenosti lidu a dostat se do parlamentu. Teď, když je situace

naší strany konsolidovaná, některé politické kruhy chtějí stranu zlikvidovat.

Je to součást široké antikomunistické kampaně, která v Evropě probíhá. V Praze byl zakázán Komunistický svaz mládeže, v Budapešti byl zhanoben hrob Jánoše Kádára, v Tallinu byl odstraněn památník sovětským hrdinům. Teď hrozí maďarským komunistickým předákům dva roky vězení.

V CARACASU ZASEDALA WFDY

Před nedávnem skončilo v Caracasu setkání mládežnických organizací u příležitosti 60. výročí vzniku tradice Světových festivalů mládeže a studentstva (WFYS), kterého se účastnil i delegát za KSM. Setkání svolané Světovou federací demokratické mládeže (WFDY), kterého se zúčastnilo na tisíc mladých lidí ze 75 organizací, debatovalo na svých pracovních jednáních o otázkách zaměstnanosti mládeže, vzdělávání, vykořisťování, vojenských agresí či výměně zkušeností s mladými lidmi zapojenými ve Venezuele do nejrůznějších sociálních programů podporovaných vládou prezidenta Cháveza.

Předseda WFDY Miguel Madeira v závěru ocenil, že se účastníci jednání sešli právě v Caracasu, aby zde navázali na tamní debaty XVI. WFYS (srpen 2005), oslavili šest desetiletí existence nejvýznamnějšího mládežnického setkání a vyjádřili podporu světové mládeže bolívarské cestě vývoje Venezuely.

1947-2007

Účastníky oslovila také dcera Reného Gonzáleze, jednoho z pětic Kubánských bojovníků proti terorismu vězněných v USA, Irma Gonzálezová. V souvislosti s případem Pětice sílí podpora venezuelských mládežnických organizací návrhu na udělení Řádu Osvoboditele (nejvyššího vyznamenání udělovaného v této zemi) těmto bojovníkům, k němuž se připojila již řada dalších společenských sektorů.

Závěrečným bodem bylo

podle deníku Juventud Rebelde setkání latinskoamerických organizací, které do Caracasu přicestovaly, aby rozhodly úlohu mládeže v rozvoji integrační iniciativy Bolívarska alternativa pro Ameriku (ALBA) a vytyčily konkrétní cíle umožňující jednotný postup. Toto setkání inicioval Národní institut mládeže Venezuely, Svazy komunistické mládeže Kuby a Venezuely a organizace Sandinovsky mládeže 19. července.